

сестра му постоянно плаче. За да се раздѣли съ нея и издъхне, той я пратилъ да му донесе отъ Дунава вода за цѣръ. Тя тръгнала. За да не изгуби пжтя навръщане, тя порѣзала малкото си прѣстче на ржката и съ кръвѣта му бѣлѣзала дърветата и камънитѣ, дѣто минала. Като заминала, братѣтъ се помолилъ на Бога — да даде дъждъ, та да се измиятъ бѣлѣзитѣ, да не може сестра му да го намѣри. Тогава тя ще го мисли за живъ и по-малко ще плаче за него. Тѣй и станало. Умрѣлъ той. Сестра му го търсила много врѣме, но не могла да го намѣри. Най-послѣ се помолила на Бога — да я направи птица, за да хвърка и го търси, та дано го намѣри. Богъ чулъ молбата ѝ и я направилъ кукувица. Станала тя кукувица, ходила, ходи и до днесъ, кука (плаче) и търси брата си, но не може да го намѣри.

III.

Това било отдавна — много отдавна. Кукувицата и бухалѣтъ били братъ и сестра. Тѣ се много мразели, карали и биели постоянно. Додѣяло и омрѣзнало на майка имъ да слуша и вижда само плачове и кавги въ кѣщи. Мжчила се тя горката и съ добро и съ зло да ги сговори — но напусто било всичко. Тѣ си останали непоправими. Веднажъ се сбили до кръвъ. Майка имъ отишла да ги разтърве. Тѣ нагрубили и сблъскали и нея. Тя се много разгнѣвила и ги проклѣла така: „Синко и, ти дѣще, като се мразите тѣй, да даде Господъ да се чувате, а да се не виждате!“ Тогава Господъ ги прѣсторилъ на птици — момчето станало на бухалъ, а момичето — кукувица. Раздѣлили се и не се виждали вече. Не слѣдъ много врѣме домилѣло имъ единъ за другъ и пожелали да се видятъ, срѣщнатъ